

JAZDKYŇA

Nebojácne ženy, pokrvné puto, súťaživosť
a vášeň pre rýchle kone

James Patterson
& Mike Lupica

TATRAN

JAZDKYŇA

James Patterson
& Mike Lupica

JAZDKYŇA

TATRAN

Z anglického originálu James Patterson & Mike Lupica: THE HORSEWOMAN,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company, a division
of Hachette Book Group, Inc., New York 2021,

preložila Katarína Ostricová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5378. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a polep podľa pôvodného návrhu spracovala Mgr. art. Lubica Kochanová.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Adriana Oravcová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © James Patterson 2021

Translation © Katarína Ostricová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1376-9

*Táto kniha by nemohla vzniknúť
bez Taylor a Hannah Lupicových, matky a dcéry,
ktorých vzájomná láska a láska k parkúru
prestupuje všetkými stránkami tejto knihy.*

„Malá jazdkyňa“

YouTube.com

1,5 milióna videní

Zverejnené: 15. januára 2012

VIDEO ZACHYTÁVA malé dievča, môže mať približne desať rokov, možno trochu viac. Je samo vo svojej izbe a my sledujeme, ako opatrne pristavuje malý stolček pred veľké nástenné zrkadlo. Potom kamera prechádza po policiach plných trofejí, zachytáva steny ozdobené stužkami žiarivých farieb, takmer všetky s obrázkom koňa. A keď sa dievča trochu natočí, vidíme, že jedna zo stužiek jej visí na šnúrke okolo krku.

Dievčina sa pripraví pred plastovým stolčekom, akoby mala vyjsť na stupeň víťazov, no naraz sa zastaví, zohne sa a stisne tlačidlo na telefóne.

Rozozvučí sa národná hymna. Dievča s vlasmi vypnutými do dlhého konského chvosta stojí v pozore a s vážnym výrazom v krásnej tvári si položí ruku na srdce.

Tým dievčaťom som kedysi bola ja.

Potom som vyrástla.

Ako mi o mnoho rokov neskôr hovorieval jeden z trénerov:

Život je pes.

1. KAPITOLA

EŠTE AJ V RODINE JAZDCOV som bola čierna ovca.

V to ráno, keď sa všetko zmenilo – pre mňa i pre nás všetkých, dokonca aj pre kone –, som prišla do stajne neskoro.

Na farme Atwoodovcov sa hovorilo, že žijem vo vlastnom časovom pásme, nazývali ho Beckin štandardný čas. Vždy keď som sa za meškanie ospravedlňovala, môj tréner Daniel iba skonštatoval: „Beckin štandard.“

Silvester mal byť až o niekoľko dní, no vtedy som mala pre meškanie triviálny dôvod: Predošlú noc som bola dlho vonku, spala som u kamarátky a jednoducho som prepočula opakované zvonenie budíka na telefóne.

Nedeľný večer bol večerom zábavy pre jazdcov vo Wellingtone, v meste na Floride vybudovanom pre účely jazdeckých podujatí – Zimného jazdeckého festivalu, drezúrnych pretekov na Southshore Boulevard a Majstrovstiev v skoku na koni na Deeridge Farm.

V pondelok ani v utorok sa na Zimnom jazdeckom festivale nekonali žiadne podujatia, a tak som si vyrazila s jazdcami, trénermi, ošetrovateľmi, majiteľmi koní a dokonca aj s hráčmi póla, ktorí celý víkend súťažili v Medzinárodnom pólovom klube. Ako všetci vysoškoškoláci, aj ja som sa rada zabávala.

V tú poslednú noc som sa síce nenaučila nič o jazdení, no v pondelok ráno som sa zobudila s lekciov, že popíjanie tequily s hráčmi póla má za následok pocit, akoby niekto z nich vzal do ruky kladivo a udrel ma ním do hlavy.

Volám sa Becky McCabeová, čo je skrátaná verzia mena Rebecca. Nie ako tá Rebecca z farmy Sunnybrook, čo bola jedna z rozprávok, ktoré mi mama čítala, kým som bola malá. Som Rebecca z farmy Atwoodovcov, ktorú vlastnila moja stará mama Caroline Atwoodová.

Nikdy sme ju nevolali starká ani babka, nemala žiadnu prezývku. Nesvedčalo by jej to. Bola jednoducho „stará mama“. Alebo iba „Caroline“. Nič nežné. Akoby „stará mama“ bol jej oficiálny titul a vystihoval ju azda najlepšie.

„Tvoja mama sa chystá na olympiádu,“ povedala mi stará mama večer predtým. „A ty sa chystáš do baru.“

Kým som rástla, často som sledovala, ako jediným povelom zastavuje kone v tréningovej aréne, akoby plesla bičom. Raz som jej počas hádky vykričala, že sa podobá na svoje kone – až na to, že kone sú milšie.

„Ja nie som ako mama,“ ohradila som sa voči jej výčitke.

„To pre mňa nie je žiadna novinka,“ odvetila stará mama.

„Zabúdaš, že mám dvadsaťjeden rokov, stará mama,“ pripomenula som.

„A si na to hrdá,“ zhodnotila.

Ona mala sedemdesiatdva a bola hrdá na to, že ešte vždy vlastní stajňu, ktorú vybudovala so svojím zosnulým manželom Clintom, legendárnym jazdcom a mojím starým otcom. Stále vyzerala výborne, hoci bola oblečená iba v tmavomodrej vetrovke, džínsoch a čižmách a oceľovosivé vlasy si jednoducho zopla do konského chvosta. Videla som v nej mamu. A seba.

Preletela som cez niekoľko semaforov na Southshore Boulevard, a keď som o pol desiatej prichádzala autom po príjazdovej ceste – čo nik na našej farme nepovažoval za skorý štart –, nádejala som sa, že dnes bude hádam to jediné vzácne ráno za rok, alebo za celý jej život, keď moja mama Maggie vyrazí na vychádzku do prírody neskôr.

Ani náhodou.

Zamierila som do sedlovne, kde som v skrinke mala odložené náhradné jazdecké oblečenie, a opäť som si všimla, ako spustnuto vyzerá stajňa zvonka. Emilio, jeden z našich ošetrovateľov, sa opieral o stenu, na ktorej viseli uzdečky, a smutne krútil hlavou s rukami prekríženými na prsiach.

„Odišla bez teba, *chiquita*,“ prihovoriť sa mi.

„Ako dávno?“

Emilio vytiahol telefón a prižmúril oči.

„Tridsaťjeden minút,“ povedal. „A s každou sekundou o čosi dlhšie.“

„Veľmi sa hnevala?“ vyzvedala som.

„Nie viac ako zvyčajne,“ odvetil.

„Myslíš, že by som sa mala pokúsiť ju dohnať?“ opýtala som sa.

„Keby som bol na tvojom mieste, *chiquita*,“ uškrnul sa Emilio, „osedlal by som Sky, zamieril by som na juh a nezastavil by som sa, až kým by som nedošiel na Florida Keys.“

Sky bola moja kobyla. Moja láska. Ako žriebätko bola v podstate sivá, ba priam tmavosivá. Teraz však bola už oveľa belšia. Holandský teplokrvník. Jazdecký kôň, chovaný ako skokový, oveľa menší ako mamin kôň Coronado. Dozvedeli sme sa o nej od trénera, ktorý sa odsťahoval naspäť do Írska. Stačilo mi ju vidieť a hneď po prvej jazde som sa do nej zamilovala. Viac som nepotrebovala.

Mama s otcom boli v tom čase už rozvedení a nemohli sme si dovoliť kúpiť ďalšieho koňa. No keď som otcovi povedala o Sky, kúpil ju pre mňa. Vraj je to predčasný dar k narodeninám. A teraz bola táto kobyla mojou najlepšou priateľkou na celom svete.

Zdalo sa, že Sky ma milovala rovnako ako ja ju. Za to som ju milovala ešte väčšmi. Nežiadala odo mňa, aby som bola usilovnejšia, aby som častejšie vyhrávala alebo sa menej flákala po večierkoch. Ani aby som vstávala skôr. Nezáležalo jej na tom, že Maggie Atwoodová bola už v mojom veku šampiónka.

Mimochodom, ona bola Atwoodová a ja som McCabeová, lebo mama sa po rozvode vzdala otcovho mena. Ja som si ho ponechala. Ludia sa občas čudovali, že sme príbuzné.

Sky a ja sme v priebehu rokov vyhrali celý rad parkúrových súťaží. V našich najlepších časoch sme tvorili dokonalý, odvážny pár. Keď Sky zhodila jednu alebo dve prekážky a vyradila nás tým z ďalšieho boja o stužku, po odchode z kolbiska som zistila, že sme mali o päť sekúnd lepší čas ako ostatní. Vôbec ma to netrápilo.

Môj tréner Daniel ma preto začal volať Maverick, podľa postavy, ktorú hral Tom Cruise vo filme *Top Gun*.

„Prahneš po rýchlosti,“ skonštatoval.

„Už nesúťažím na poníkoch,“ odvetila som. „Akurát neviem, čím chcem byť, keď vyrastiem.“

„Keď?“ opýtal sa. „Alebo ak?“

Kým ja som posúvala hranice, mama bola spoľahlivá. Všetci sme si boli istí, že sa s Coronadom koncom tohto leta dostane na olympiádu v Paríži. Patrila k najlepším jazdcom v krajine a snažila sa dokázať, že patrí aj k najlepším na svete.

Mama na kolbisku jazdila len tak rýchlo, ako bolo nutné. Dokonca aj keď niektorý z jej koní v poslednej sekunde odmietol preskočiť cez prekážku, nikdy som nezažila, že by spadla. Iným jazdcom sa to dialo bežne. Aj mne sa to stalo veľa rás. Ale jej? Nikdy.

V každej oblasti života sa držala svojej dráhy a vo všetkom vynikala. Nebola ľahkovážna. Neriskovala. Ak s Coronadom na kolbisku nevyštartovali dobre, vždy sa jej v najbližšej polminúte podarilo niečo vymyslieť. Niekedy aj rýchlejšie. Akoby sa dokázala reštartovať.

Keď bola mama na farme, nepotrebovali sme žiadneho pomocníka. Ak sa niečo pokazilo, opravila to. Sedlo. Uzdecku. Ostrohu.

Zázračná žena, zázračná jazdkyňa.

Nechápte ma zle: jedna druhú sme milovali. Veľmi. Len sme boli odlišné.

Veľmi.

Práve preto si mama aj stará mama – a Daniel – mysleli, že Sky a ja nepodávame najlepší výkon dostatočne často a že nie som takou šampiónkou, akú by zo mňa chceli mať.

Jednou z krás nášho športu je, že muži a ženy súťažia proti sebe od tínedžerských čias až do veku, keď niektorí z nich dávno oslávili šesťdesiatku.

Maggie Atwoodová nemala iba ambíciu stať sa olympijskou jazdkyňou, bola priam posadnutá tréningom. Jej deň bežne naplňala hodina cvičenia, po nej nasledovala posilňovňa a masáž. Nemohla si dovoliť plytvať drahocenné minúty čakaním na mňa.

Opäť vina Becky McCabeovej.

Emilio sa ponúkol, že mi osedlá Sky. V kúpeľni vedľa sedlovne som si obliekla rajtky, obula som si jazdecké čižmy a nasadila prilbu. Vyšla som von, prevzala oťažie od Emilia a viedla som Sky k tréningovej

aréne. Vtom som začula krik a zbadala som, že Daniel a Emilio bežia k hlavnej ceste.

Potom som uvidela prečo.

Mamin kôň Coronado, s ktorým sa chystala na olympiádu, sa cvakom rútil priamo na nich, akoby to bol on, kto prahne po rýchlosti.

Daniel sa ujal velenia a pokynul Emiliovi, aby ustúpil splašenému koňovi z cesty, inakšie by ho bol udupal.

Ani jeden z nich nekričal. Ruky držali vystreté pred sebou a snažili sa upokojiť a zastaviť Coronada.

Zvyčajne to bola úloha jazdca.

Mamina úloha.

Coronadovo sedlo však bolo prázdne.

2. KAPITOLA

„BOL DOSŤ MÚDRY NA TO, aby sa vrátil domov,“ skonštatoval Daniel.

Domov znamenalo do stajne.

Jedno z pevných pravidiel našej stajne hovorilo, že nik nesmel chodiť na vychádzky sám. Mama ho práve porušila – jej predstava nekonformnosti. A ak som ju chcela zachrániť, musela som teraz to isté pravidlo tiež porušiť.

V hĺbke srdca som vedela, že ak by to bolo naopak, mama by vysadla na Sky a uháňala by hoci až k floridskej diaľnici, ak by to okolnosti vyžadovali.

Zoskočila som zo Sky, podala som oťažiu ďalšiemu z ošetrovateľov Georgeovi a priblížila som sa k Danielovi a Emiliovi. Dodržiavala som odstup, aby som ešte väčšmi nevyplašila Coronada.

Daniel pomaly vzal do ruky oťažiu a tlmeným hlasom sa mu prihovárал po španielsky. V tej chvíli som sa vynorila spoza nich a vložila nohu do strmeňa najbližšie ku mne.

„Dovoľ mi, aby som ju išiel hľadať,“ zarazil ma Daniel.

„Nie,“ odmietla som.

Položil mi ruku na rameno. Sklonila som hlavu a zagánila na jeho ruku.

„Je to moja mama,“ povedala som. „A jej kôň.“

Krátko sme si uprene hľadeli do očí, až napokon prikývol a pustil oťažiu.

Emilio mi pomohol vyšvihnúť sa do sedla. Do maminho sedla. Na

jej koňa. Coronado a mama boli odjakživa prepojení rovnako ako ja a Sky.

Keď som sedela na Sky a snažila som sa odhadnúť správnu vzdialenosť medzi skokmi, nikdy som si nebola celkom istá, koľko z toho ovládam ja a koľko robí kombinácia jej pôvodu, výcviku, inštinktu, ba dokonca aj jej svalovej pamäti. Vo chvíľach bezvýhradnej dôvery medzi koňom a jazdcom som mala pocit, akoby sme zdieľali jeden mozog.

Bola to záhada, ba priam mágia, čo všetko kone vedia. Alebo nevedia.

Teraz som si priała, aby Coronado vedel, kde je mama, a zaviedol ma k nej.

3. KAPITOLA

NA CORONADOVI som jazdila dosť veľa, trénovala som s ním, kým mama a Caroline cestovali a vyhľadávali kone pre našu stajňu. Niekedy som s ním aj skákala, keď mamu skolila chrípka.

Tentoraz som s ním išla na vychádzku. Vydala som sa späť po chodníku pozdĺž kanála pri Palm Beach Point, okolo stajne Nasonovcov a povedľa obrovskej novej stajne, ktorú vo Wellingtone postavili noví prisťahovalci, akási rodina z Kentucky, ktorá nevedela čo s peniazmi.

Zvyčajne som to tu mala rada, páčila sa mi osamelosť tohto miesta, ten tichý a otvorený priestor. Aj mama to tu podľa svojich slov mala rada, no ja som si to užívala väčšmi, keď nebola so mnou.

Teraz však nie. V tejto chvíli som dokázala myslieť len na jej dávnejšiu úvahu o ľuďoch, ktorí nejazdia na koni: „Ako to, že sa vôbec cítia byť živí?“

Prosím, nech sa ma to spýta opäť.

No ak sa jej kôň vrátil do stajne sám a ona je niekde tu, musí to byť zlé.

Coronado a ja sme sa nenáhlili. Jedným z mýtov nášho športu je, že kôň musí ísť rýchlo, aby zhodil jazdca.

Nachádzali sme sa v jednej z posledných nedotknutých oblastí Wellingtonu. Jedného dňa aj tu budú stajne.

Kde len môže byť? Je ťažko ranená? Cítila som, ako ma zachvacuje panika. Ak ju doposiaľ nik neobjavil a nenaložil ju do golfového vozíka alebo do sanitky, budem to ja, kto ju nájde. Musí existovať pekelné dobrý dôvod, prečo sa nevrátila so svojím koňom.

Očami som skúmala okolie úzkeho kanála a postupovala som smerom na sever v nádeji, že ju neuvidím v tomto obľúbenom jarku.

Keby som dnes ráno nemeškala, nič z toho by sa nestalo.

A vtom som ju uvidela.

Pohľad na ňu mi vyrazil dych, akoby som to bola ja, kto spadol z koňa. Ležala naboku medzi cestičkou a kanálom necelých päťdesiat metrov odo mňa.

Nehýbala sa.

Len jej telo vyzeralo, akoby sa ťahalo naraz do dvoch rôznych smerov. Čižmy, ktoré som jej pred niekoľkými týždňami špeciálne objednala k narodeninám z New Yorku, smerovali k vode, zatiaľ čo horná časť jej tela mierila k chodníku.

Bála som sa, či si nezlomila väzy. Už som to raz zažila na súťaži Grand Prix. Kôň odmietol poslušnosť a zhodil jazdca, ktorý spadol a zostal ležať na zemi až do príchodu sanitky. Napokon sa zo zranenia zotavil do tej miery, že mohol opäť chodiť. Už nikdy však nejazdil na koni.

Priviedla som k mame Coronada a kľakla som si. Oči mala zatvorené, no videla som, že dýcha. Ešte vždy mala na hlave prilbu, ufúľanú, podobne ako zvyšok tela, od hlíny.

Vedela som, že s ňou nesmiem hýbať. Len som sa k nej naklonila.

„Mami,“ prihovorila som sa jej. „Som pri tebe.“

Potom som zo zadného vrečka vytiahla telefón, vytočila som tiesňovú linku a v duchu som si hovorila: *Áno, Becky, máš ju.*

S polhodinovým oneskorením.